

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สิทธิส่วนบุคคลเป็นสิทธิที่ติดตัวกับมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด และมีวิวัฒนาการมาอย่างยาวนานเป็นเวลานานนับพันปี เมื่อเวลาผ่านไปความเป็นอิสระเพิ่มมากขึ้นก็มักจะเกิดปัญหาจากการถูกล่วงละเมิดความเป็นอยู่ส่วนตัวจากบุคคลภายนอก ซึ่งสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลได้ถูกตีความไว้ให้รวมถึงการคุ้มครองสิทธิของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน รวมถึงการห้ามเผยแพร่ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว หรือข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นด้วย โดยสิทธิส่วนบุคคลในประเด็นเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับการตระหนัก และรับรู้ถึงความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว โดยองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา หรือ โออีซีดี (Organisation for Economic Co-operation and Development OECD) ได้จัดทำแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และการไหลเวียนของข้อมูลส่วนบุคคลข้ามเขตแดน (Guidelines on the Protection of Privacy and Transborder Flows of Personal Data) ในปี ค.ศ. 1980 และแก้ไขในปี ค.ศ. 2013

ต่อมาในปี ค.ศ. 1981 คณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป (Council of the European Union) ได้เปิดให้มีการลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล และการประมวลผลโดยอัตโนมัติ (Convention for the Protection of Individuals with Regard to Automatic Processing of Personal Data) และในปี ค.ศ. 1982 สหภาพยุโรป (European Union) โดยสภาแห่งยุโรป (European Parliament) ได้มีข้อมติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของบุคคลจากการพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการจัดเก็บ และประมวลผลข้อมูล (Resolution on the Protection of the Rights of the Individual in the face of Technological Development in Data Processing) ค .ศ . 1990 สหประชาชาติได้มีแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ (Guidelines Concerning Computerized Personal Data Files) ค.ศ. 1995 สหภาพยุโรปได้ออกกฎที่ 95/46 ค.ศ. 1974 (Directive 95/46/EC ค.ศ. 1974)

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล พบว่าในต่างประเทศมีแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิส่วนตัวของประชาชนเป็นระยะเวลายาวนานแล้ว โดยเฉพาะการให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน ซึ่งถือเป็นผู้บริโภคหรือ

บริการนั้น เห็นได้จากกฎหมายของสหภาพยุโรปที่ได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมากมายหลายประเทศ เมื่อพิจารณาความเป็นมาแล้วจะเห็นได้จากพัฒนาการตั้งแต่องค์การเพื่อความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนา (The Organization for Economic Cooperation and Development) ได้ออกกฎหมายที่มีชื่อว่า Guidelines Governing the Protection of Privacy and Transborder Dataflow of Personal Data ในปี ค.ศ. 1980 ซึ่งเป็นหลักการขั้นพื้นฐานในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในรูปอิเล็กทรอนิกส์ที่หลายประเทศยอมรับ และนำไปพัฒนามาตรการทางกฎหมายของประเทศตนเอง ต่อมาประเทศต่างๆก็ได้บัญญัติหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ในกฎหมายของประเทศตนเอง เนื่องมาจากการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีของการสื่อสารและสารสนเทศที่มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นจนทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน ซึ่งเป็นผู้บริโภคที่ผู้ประกอบการได้เก็บรวบรวม รักษา และประมวลผลไว้ถูกนำมาเปิดเผย หรือนำมาใช้โดยเจ้าของมิได้ยินยอมหรือไม่ได้อนุญาตให้นำข้อมูลไปเผยแพร่ โดยประเทศต่างๆทั่วโลกได้มีการจัดทำกฎหมายที่มีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ ได้แก่

เมื่อปี ค.ศ. 1974 สหรัฐอเมริกาได้ตราบัญญัติว่าด้วยความเป็นส่วนตัว (Privacy Act 1974) ในปี ค.ศ. 1978 สาธารณรัฐฝรั่งเศสได้ออกบัญญัติการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน (The Act on Data Processing Data Files and Individual Liberties)

สำหรับสาธารณรัฐอิตาลีได้ตรากฎหมายชื่อว่า รัฐบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือที่เรียกว่า Protection of Individuals and Other Subjects with Regard to the Processing of Personal Data Act no.675 of 31.12.1996 กำหนดให้มีกลุ่มบุคคลขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่ให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เรียกว่า คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Guarantee for the Protection of Personal Data) คณะกรรมการประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน โดยการคัดเลือกจาก Chamber of Deputies จำนวน 2 คน และจากการลงคะแนนเลือกของวุฒิสภาอีกจำนวน 2 คน ทั้งนี้กฎหมายกำหนดให้กรรมการผู้ได้รับเลือกทั้ง 4 คน ประชุมและเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ โดยประธานกรรมการ มีสิทธิออกเสียงชี้ขาดในกรณีที่มีการออกเสียงของกรรมการมีคะแนนเสียงเท่ากัน นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการมีความเป็นอิสระ เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ ในด้านนิติศาสตร์หรือด้านคอมพิวเตอร์ คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Guarantee for the Protection of Personal Data) ทำหน้าที่กำกับดูแล และคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามที่ กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้คณะกรรมการดังกล่าวสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยอิสระ

ส่วนประเทศแคนาดา มีกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลข่าวสาร คือ Personal Information Protection and Electronic Documents Act 2000 (PIPEDA) ในปี ค.ศ. 2000 มีขอบเขตของกฎหมาย

ใช้บังคับแก่องค์กรทั้งหลาย ที่มีการดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ในการเก็บรวบรวมหรือเปิดเผยเพื่อการประกอบกิจการขององค์กร หรือที่เกี่ยวกับลูกจ้างขององค์กรหรือข้อมูลส่วนบุคคลที่ใช้ในกิจการหรือธุรกิจของสหพันธรัฐ อีกทั้งได้กำหนดกฎหมายที่ใช้บังคับแก่การเก็บรวบรวมการใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยให้ความสำคัญกับการชั่งน้ำหนักระหว่างสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของบุคคล ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลนั้น กับความจำเป็นขององค์กรในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ ซึ่งวิญญูชนเห็นว่าเหมาะสมกับสถานการณ์

สุดท้ายประเทศอังกฤษ ได้ตรากฎหมายชื่อว่าการคุ้มครองข้อมูล (Data Protection Act 1998) ในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับข้อมูลที่ถูกประมวลผลด้วยมือซึ่งถูกจัดเก็บไว้ในแฟ้มข้อมูลและประมวลผลโดยวิธีการอัตโนมัติด้วย รวมทั้งมีการกำหนดเงื่อนไข หรือบรรทัดฐานขั้นต่ำของการประมวลผลข้อมูลที่จะถือว่าการประมวลผลข้อมูลที่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้มีข้อมูลส่วนบุคคลประเภทข้อมูลที่กระทบต่อความรู้สึก จะเห็นได้ว่าในประเทศต่างๆ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยจำเป็นต้องมีการตรากฎหมายขึ้นมาเป็นการเฉพาะ เพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ประเทศไทยก็ได้ให้ความสำคัญกับการให้ความคุ้มครองความเป็นอยู่ส่วนตัว หรือสิทธิส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะของผู้บริโภค แต่ในปัจจุบันพบว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย ที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนนั้น ยังไม่เป็นระบบและยังขาดหลักเกณฑ์ที่จะเป็นหลักประกันของประชาชนที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเพียงพอ ถึงแม้มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้ให้การรับรองสิทธิส่วนบุคคลเอาไว้ก็เป็นเพียงหลักเกณฑ์กำหนดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปเท่านั้น แต่ก็ยังขาดกฎหมายที่เป็นรายละเอียด โดยเฉพาะซึ่งจะมาใช้บังคับกับองค์กรเอกชน หรือกรณีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด ก็เป็นเพียงการบัญญัติในส่วนของการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดนั้น ก็ยังไม่เพียงพอที่จะให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนได้อย่างครอบคลุม หรือในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 หรือพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งการที่ไม่มีกฎหมายเฉพาะในการควบคุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนเป็นผู้บริโภค และสิทธิส่วนบุคคลยังไม่ได้รับความคุ้มครองเยียวยาอย่างเพียงพอ ซึ่งเป็นปัญหาดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลควรที่จะมีกฎหมายกำหนดวิธีการและเงื่อนไขของ

การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ เนื่องจากปัจจุบันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการกระทำให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลในวงกว้าง และยากต่อการเยียวยา หากว่ามีการจับตัวผู้กระทำการละเมิดมาลงโทษได้ จึงควรที่จะมีกฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ

2) ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการในการเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ปัจจุบันมีปัญหาการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและสร้างความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทั้งในทางชื่อเสียง เกียรติยศ และความเป็นอยู่ส่วนตัว ตลอดจนผลกระทบต่อในทางเศรษฐกิจทั้งของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และระบบเศรษฐกิจในภาพรวมอย่างกว้างขวาง แต่ทว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังขาดมาตรการในการเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

3) ปัญหาอำนาจและหน้าที่ของผู้ควบคุม ดูแล และรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล โดยคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของผู้เก็บรวบรวม ควบคุม ดูแล และประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภค ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนควรมีอำนาจหน้าที่ หรือมีสิทธิในการจัดเก็บ รวบรวม และประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลมาน้อยเพียงใด เช่น ธนาคารซึ่งได้จัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าผู้ขอวงเงินสินเชื่อถือว่าธนาคารเป็นผู้เก็บรวบรวม ควบคุม และดูแลข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภค เช่นนี้ธนาคารควรมีสิทธิหน้าที่ในข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลของตนเช่นใดบ้าง

ดังนั้นจากปัญหาที่ประเทศไทยยังขาดมาตรการทางกฎหมายที่เฉพาะเจาะจงในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อเป็นหลักประกันสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนเป็นการทั่วไป และสามารถควบคุมในทุกๆเรื่อง ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศไทยในทุกๆด้าน โดยเฉพาะการให้ความคุ้มครองแก่สิทธิส่วนบุคคลของประชาชน ถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลพึงมี และควรได้รับการรับรองและยังเป็นการขัดขวางต่อการสื่อสารการค้าขายกับต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีกฎหมายกำหนดห้ามเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไปยังประเทศที่ยังไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังที่ผู้วิจัยกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าประเทศไทยควรที่จะดำเนินการให้มีการตรากฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ โดยมีขอบเขตในการคุ้มครองการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลของ

คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามที่กฎหมายของต่างประเทศได้กำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1) จากปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลควรที่จะมีกฎหมายกำหนดวิธีการและเงื่อนไขของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ เนื่องจากปัจจุบันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการกระทำให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลในวงกว้าง และยากต่อการเยียวยาหากว่ามีการจับตัวผู้กระทำการละเมิดมาลงโทษได้ จึงควรที่จะให้ภาครัฐเร่งผลักดันให้มีการตราร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. มาบังคับใช้กับกฎหมายของประเทศไทยโดยเร็วเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหการไม่มีกฎหมายเฉพาะในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งหลักการในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. นั้น สามารถนำมาบังคับใช้กับเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคหรือเจ้าของข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดถึงการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล อีกทั้งควรกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ภายใต้ ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ในการทำหน้าที่กำกับดูแล และคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เหมือนกับของสาธารณรัฐอิตาลีโดยมีอำนาจในการกำกับดูแลรับผิดชอบการประกอบการประมวลผลข้อมูล รัยรายงาน และคำร้องต่างๆ ให้คำแนะนำและให้ข้อมูลต่อสาธารณะ ออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ออกคำสั่งห้ามประมวลผลส่วนบุคคล ควบคุมและตรวจสอบ การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล เรียกบุคคลมาให้ข้อมูลหรือเอกสาร สอบสวนบุคคล เป็นต้น

2) มาตรการในการเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ในปัจจุบันมีปัญหการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและสร้างความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล แต่ทว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังขาดมาตรการในการเยียวยาความเสียหายในเรื่องดังกล่าว จึงควรที่จะนำเอาหลักการลงโทษการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของสาธารณรัฐฝรั่งเศสมาปรับใช้กับกฎหมายของประเทศไทย ซึ่งก่อนที่ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. จะบังคับใช้ควรแก้ไขบทกำหนดโทษให้มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นการป้องกันการกระทำความผิดของผู้ประกอบการหรือผู้ที่จะนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้โดยมิได้รับอนุญาต คือมาตรา 56

“ผู้ใดก่อให้เกิดความเสียหายต่อความลับหรือเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของบุคคลอื่น โดยการดักฟัง บันทึกหรือส่งต่อคำพูดที่บุคคลได้กล่าวขึ้นในลักษณะเป็นการส่วนตัวหรือ

เป็นความลับโดยมิได้รับความยินยอมของบุคคลนั้น ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้เครื่องมืออย่างใด หรือ โดยการถ่าย การบันทึกหรือการส่งต่อภาพของบุคคลในสถานที่ส่วนบุคคลโดยมิได้รับความยินยอมของบุคคลนั้น ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้เครื่องมืออย่างใด ต้องรับโทษจำคุกหนึ่งปีและปรับเป็นเงินจำนวน 1,500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เมื่อการบัญญัติเพิ่มโทษในร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว แล้วก็จะทำให้ผู้กระทำความผิดลดน้อยลง เพราะมีโทษที่สูงถือเป็นการแก้ไขกฎหมายในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) ควรที่จะกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุม รวบรวม และดูแลข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในมาตรการทางกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยกำหนดให้มีหน้าที่ในการรับผิดชอบในการเก็บรวบรวม ควบคุม และการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล หน้าที่ในการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลตามระยะเวลาที่กำหนด หรือเท่าที่จำเป็นในการแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลให้ถูกต้องครบถ้วนตามที่เจ้าของข้อมูลร้องขอ โดยเฉพาะหน้าที่ที่ไม่เปิดเผยหรือใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของข้อมูล ในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุม รวบรวม และดูแลข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มีกฎหมายต่างประเทศที่ได้กำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้ เช่น ประเทศอังกฤษ สาธารณรัฐอิตาลี และประเทศแคนาดา ซึ่งผู้วิจัยเห็นควรที่จะนำหลักการของทั้งสองประเทศดังกล่าวมาบัญญัติเพิ่มเติมในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้กฎหมายของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น